

An abstract artwork featuring a dense, chaotic network of dark, expressive lines and strokes on a light, textured background. The lines vary in thickness and direction, creating a sense of movement and complexity. A small, distinct area of blue is visible on the left side of the composition.

TIMO HARJU

NTAMO

KAIKENHYMYISET

KAIKENHYMYISET

TIMO HARJU @ NTAMO

Kastelimme heitä runsaasti kahvilla, 2009

© 2015 Timo Harju

ISBN 978-952-215-607-5

ULKOASU

Make Copies

KANNEN KUVA

Kaija Hinkula, *Sketching the Sky II*, öljy mdf-levylle 2015

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Neuerstedt, Saksa

2015

ntamo

www.ntamo.net

TIMO HARJU

NTAMO

KAIKENHYMYISET

I

Perheeni

SAANALLE

Minä rakastan sinulle.

Sinä tuhiset.

Olet luottavainen

ihan tietämättäsi möykky

peiton alla hiustupsu myös nokka

pyllyeläin uikahtaen vilistää peiton alle.

Kuuletko, tahdon luoksesi.

Tunnetko, tahdon tuoda muistot sinusta kosketuksiin,

päällekkäin, hitaasti

katsoa niiden läpi itseäni ja sinua niiden läpi kuin suoraan avaruuteen.

Hämmentää ja pelottaa antaa näin intiimejä asioita sinusta runokirjalle.

Tahdon synnyttää integraation, pyörteen kuin taivaasta olisi vedetty tulppa,

ruohosta ja sohvastasta ja lautasesta olisi napattu tulpat irti, kaurajäätelö, irti

ilta imeytyy lävitsesi syksyn spiraali siementää, värejä, pieni tähti kieppuu

sinulla on kivikurimukset kämmenten keskellä ja pehmeät pallot, kirjoitan

että monta Saanaa saisi mennä ja tulla ehjässä muotokuvassa

nekin puolesi joita en

tunne

tuntenut,

tule tuntemaan.

Heippa, sinä ujo raivarityttö.
Heippa, sinä kynnysten yli astuja.
Olet rohkea ja upea.
Kynnyksen päältä tuijotat päivää
joka merenä tuoksuu sinua vastaan.
Ihailen henkisen kasvun projektejasi.
Olet pinttynyt auringonläikkä.
Jalkapohjasi savuttavat.
Syttymisen
vaikkeudesta syytät muita.
Pyydät minua rasvaamaan jalkasi:
sinun on oltava hälytysvalmiudessa
kun varjot saartavat lapsemme.
Ohjailet ylivirittyneenä
heidän askeleensa.
Haluan suudella nilkkojasi.
Mikä meissä tunnistaa toisemme?
Hiivit parvekkeen kautta luokseni. Sinä
tahdoit kiivetä puuhun ja olla vapaa.
Keräät ympärillesi ilmaa,
ponnistat etkä
putoa. Paitsi kun putoat.
Väritätkö polvesi horsmankukilla?
Saanko silittää sääriäsi matkakarvaan?
Kahlaat minulle polkuja avoimiksi iltaan.
Verenpurkaumat ratkeavat ja paranevat.

Minä sinua.

Lopussa reitesi tärräävät väsymyksestä.

Lantiosi. Lantiosi. Pyllysi. Lantiosi.

Nukkua posotit sitten koko aamun.

Mahasta nousevat muutokset.

Voipi käydä kalpaten.

Sinulla on lihaa

ja vihaa,

parsaa

ja lapsi

mahassa. Nauru

tulee voimalla mahastasi

menee läpi minun mahastani,

jättää siihen elävän lämpimän reiän.

Minulla on ihastuneen huolestunut suhde

muidenkin sisäelintesi kanssa. Ehkä ne unelmoivat,

ne vainuavan naiivit sisäelimet, yhä kuiskaavat sinua eteenpäin.

Seuraan ympäriinsä, ja kylkiäsi ja selkääsi, kun ne alkavat tihkua. Seuraan

ihoa rintalastallasi ja värähdystä. Joskus kallio rusentuu sisällä virtaavasta vedestä.

Et suurin surminkaan tahdo minun halaavan sinua, käpertyvän tiellesi. Sinun täytyy saada sataa yksin. Olet vielä nuori ohuessa yöpaidassasi rintasi raskaina, nännien kosketus selkääni vasten kevyt.

Valitset minut. Valitset uudestaan. Kiitos. Kaulasi. Kainalokarvoissasi on pesät lukemiselle.

Ehkä olet puolustautunut aina. Hartiasi. Vain vaihtuu ketä puolustat ja miten. Huhhuh,

mikä panssarijyrä! Entä kyynärpäät! Kätesi väsyneitä lammikoita, suurennoksia.

Kiitos että saan hieroa sinua luihin asti. Nyrkkisi kurrottavat juurensa

syvälle sukuun. Uskallat kynsiä ravinteita menneestä,

kaiverrat tähtipuukolla päiväkirjan koukeroita.
Älä pelkää naapureita. Älä pelkää
muslimeita. Älä pelkää
minua. Rinnassasi
luunappi
niin
iso
kontrolli
niin iso hellyys,
niiden välissä sinä
tuskin saatat hengittää,
työnnät sormesi ja huudat.
Olet rehellisintä mitä tunnen.
Katseesi ajattelee kauniita ajatuksia.
Mehän ei erota perkele. *Aina voi valita hyvän.*
Saana, näen kasvoissasi vanhuutesi ja se on kaunis.
Kulmasi, poskipääsi silloin. Päälakesi alla pienoinen kehosi,
muotosi, olentosi, rakenteesi, painosi, energiasi, lämpösi, henkesi.
En tahdo tarinaamme enkä muutakaan nostalgiaa. Minä tahdon sinut.

Runostasi tulee aika pitkä ja pelkään
että se on sinusta sekavan viiltävän tunkeva
mutta olen kirjoittanut sinua muistikirjaani viisitoista vuotta
ja tahdon vielä sanoa että
äidillä on valta langettaa kirous lastensa päälle.
On ihanaa nähdä kuinka meidän lapsemme rakastavat sinua.

”Olen tullut pelastamaan sinut”, lausui poika.

”Surmaa minut siis”, vastasi tyttö, ”taika päälläni raukeaa vain, jos uskallat lävistää ohimoni tällä puutapilla. Vain kivun kautta minä voin tuntea ilon. Sillä minut on sisältä lävistetty enkä kestä enää peitellä sitä. Tahdon kuolemani näkyvän myös ulospäin. Tahtoisin olla ylpeä edes jostain.”

Poika sanoi: ”Nouse selkääni niin kannan sinut pois. Saat maata minulla kuten nyt makaat lattialla.”

Mutta tyttö sanoi: ”Minun kurkkuuni on juuttunut raskas kivi.

Et sinä jaksa nostaa minua.”

”Minä haen veitsen”, poika kuiskasi, ”Viillän sillä kurkkusi auki. Otan kiven pois.

Sen jälkeen ompelen kurkkusi kiinni.”

”Voi”, tyttö kuiskasi, ”silloin minä kuolen.”

KANNEN KUVA KAIJA HINKULA SKETCHING THE SKY II

